

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/22/2016
Identifikačné číslo spisu:	2013200846
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2013200846.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivany Nemčekovej, v právnej veci žalobkyne: Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: B.F.B. správcovská, v.o.s., so sídlom Radlinského 50, 921 01 Piešťany, IČO: 36 832 006, správca úpadcu Peak Audio, s.r.o. v konkurze, V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, právne zastúpeného: JUDr. Ivan Beňadik, advokát so sídlom Lamačská cesta 21, 841 03 Bratislava, o určení popretej pohľadávky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/3/2014-122 zo dňa 14. mája 2015 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/3/2014-122 zo dňa 14. mája 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa pôvodná žalobkyňa, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. Bratislava, postupom v zmysle ust. § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR) domáhala určenia, že pohľadávka žalobkyne uplatnená v konkurznom konaní vyhlásenom Okresným súdom Trnava v konaní pod sp. zn. 23K/1/2013 na majetok úpadcu Peak Audio, s.r.o., z titulu nároku na úhradu poistného na zdravotné poistenie v zmysle ust. § 16 ods. 1 zák. č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení v prípade bývalých zamestnancov C. G. a B. B. Q. za mesiac jún 2013 a bývalej zamestnankyne A. C. za júl 2013, spolu v sume 1.393,52 eur, je pohľadávkou proti podstate a ako pohľadávka proti podstate je nesporná.

2. Žalovaný vo svojej obrane poprel dôvodnosť uplatneného návrhu z dôvodu, že pohľadávkami proti podstate v účinnom a na vec aplikovateľnom znení ZKR sú iba také pohľadávky, ktoré ZKR v § 87 ods. 2 ako pohľadávky proti podstate výslovne zakotvuje. Relevantným tak nie je len čas vzniku pohľadávky,

ale rozhodujúca je povaha nároku a splnenie všetkých zákonom požadovaných podmienok. Žalovaný pohľadávku, ktorá hmotnoprávne vznikla po vyhlásení konkurzu, avšak nie je ako pohľadávka proti podstate taxatívne uvedená v ust. § 87 ods. 2 ZKR, neuznal ako pohľadávku proti podstate s odôvodnením, že pohľadávky na poistnom na zdravotné poistenie vzniknuté po vyhlásení konkurzu sú pohľadávkami proti podstate iba za podmienok ustanovených v § 87 ods. 2 písm. i) a písm. k) ZKR, čiže ak vznikli po vyhlásení konkurzu vo vzťahu k zamestnancom, ktorým konkurzný správca prideliť prácu v súvislosti so správou a speňažovaním majetku úpadcu alebo v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu. S tromi spornými zamestnancami konkurzný správca ukončil pracovné pomery a nebola im pridelená práca ani v súvislosti so správou a speňažovaním majetku, ani pri prevádzkovaní podniku.

3. V priebehu konania na základe postúpenia pohľadávky žalobcom súd prvej inštancie uznesením č. k. 14S/3/2014-80 zo dňa 29.01.2015 pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu.

4. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odkazom na § 16 ods. 1 zák. č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení, § 28 ods. 1 ZKR v spojení s § 32 ods. 1, 2, 9 a 13 ZKR, § 87 ZKR v znení účinnom od 01.01.2012 a § 88 ods. 1 ZKR, pričom konštatoval, že žalobe nemožno vyhovieť. Prioritne sa vysporiadal s námietkou nedostatku vecnej príslušnosti krajského súdu na prejednanie veci s tým, že rozhodujúcou skutočnosťou na založenie vecnej príslušnosti podľa tohto ustanovenia je okolnosť, že sa jedná o pohľadávky, rozhodovanie o ktorých, počínajúc riešením otázky ich vzniku, patrí do právomoci iného orgánu ako súdu, v danom prípade orgánu verejnej správy, pričom až následná kontrola zákonnosti takéhoto rozhodovania je zabezpečená v rámci správneho súdnictva. Nie je preto dôvodné na účely konkurzného konania deliť takéto pohľadávky, vzniknuté na základe činnosti orgánov verejnej správy, na pohľadávky proti podstate a iné.

5. Súd prvej inštancie napokon uzavrel, že pohľadávky, ktoré hmotnoprávne vznikli po vyhlásení konkurzu, avšak nie sú označené zákonom za pohľadávky proti podstate, nie sú pohľadávkami proti podstate a takéto pohľadávky sa uplatňujú v konkurze prihláškou. Na základe uvedeného sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý poukazoval na dikciu ust. § 87 ods. 2 písm. i) a k) ZKR, kde podmienka pre uznanie pohľadávky v danom prípade z poistného na zdravotné poistenie je doplnená upresnením „ak súvisia s prevádzkovaním podniku“ resp. „ak súvisia so správou a speňažovaním majetku“. Súd prvej inštancie tiež podotkol, že žalobkyňa mala tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem na podanej žalobe.

6. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na potrebu správnej interpretácie § 87 ods. 2 písm. i/ a k/ ZKR, pričom výklad tejto normy aplikovaný prvoinštančným súdom nie je správny. Pohľadávka na poistnom na zdravotné poistenie je pohľadávkou proti podstate pri kumulatívnom splnení dvoch predpokladov, a to že vznikla po vyhlásení konkurzu a súčasne súvisí s prevádzkovaním podniku alebo správou a speňažovaním podniku. Ďalšie kritériá zákon neuvádza. Traja zamestnanci, za ktorých mal žalovaný odviesť poistné, boli v rozhodujúcom období v pracovnom pomere k úpadcovi a tento bol platiteľom poistného podľa § 16 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení v znení neskorších predpisov. To, že správca úpadcu neprideliť zamestnancom prácu súvisiacu s prevádzkovaním podniku resp. správou a speňažovaním majetku, nemožno považovať za skutočnosť, ktorá by menila povahu povinnosti za zamestnancov odvádzať poistné, ani sa tým nezmenila povaha takejto pohľadávky ako pohľadávky prednostnej. Rozhodnutie navrhol zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne jeho rozhodnutie zmeniť a návrhu vyhovieť.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a žiadal rozhodnutie ako vecne a právne správne potvrdiť. Zopakoval argumentáciu už prednesenú pred súdom prvej inštancie s poukazom na charakter pojmu prevádzkovanie podniku podľa § 88 ZKR, pričom v predmetnej veci už v čase pred vyhlásením konkurzu úpadca svoju podnikateľskú činnosť nevykonával a prevádzka podniku bola ukončená a v čase vyhlásenia konkurzu už zamestnával len uvedených troch zamestnancov. Zdôraznil potrebu výkladu ustanovenia § 87 ods. 2 písm. k/ ZKR ako jednoznačne kumulatívneho vo vzťahu k potrebe naplnenia aj

druhej podmienky pre zaradenie pohľadávky ako prednostnej, a to potrebe súvislosti vykonávaných činností s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu. Zdôraznil, že predmetné pohľadávky možno v konkurznom konaní uplatniť len prihláškou podľa § 28 ods. 3 ZKR.

8. Odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Zb.).

9. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia CSP).

11. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

12. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, odvolací súd posudzoval odvolacie dôvody žalobcu v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Odvolací súd v súvislosti s vecnou príslušnosťou konajúcich súdov, založenou pre krajský súd ako súd prvoinštančný právnou úpravou podľa § 32 ods. 13 ZKR, uvádza, že hoci aplikovaná právna úprava obsiahnutá v uvedenom ustanovení bola účinná len do 30.6.2016, prieskumná právomoc Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho v zmysle funkčnej príslušnosti s poukazom na ust. § 470 CSP zostáva zachovaná, keďže prvoinštančným súdom vo veci prejednáwanej v čase podania žaloby na súd bol Krajský súd v Trnave a takto založená vecná a funkčná príslušnosť zostáva zachovaná aj pre ďalší procesný postup.

15. Predmetom odvolania je zamietnutie žalobného návrhu na určenie pohľadávky ako pohľadávky proti podstate a určenie jej nespornosti z dôvodu, že nebol naplnený jeden z dvoch predpokladov pre určenie takejto pohľadávky ako pohľadávky proti podstate, a to jej súvis s prevádzkovaním podniku úpadcu alebo so správou a speňažovaním podniku.

16. Základnou odvolacou námietkou žalobcu je nesprávna interpretácia právnej normy - § 87 ods. 2 písm. i/ a k/ ZKR tým, že konajúci súd stotožnil pojem prevádzkovanie podniku úpadcu, resp. pojem správa a speňažovanie podniku, s predpokladom existencie závislého pomeru (pracovnoprávneho vzťahu), ktorým je prideľovanie práce zamestnancovi, tým, že spôsob prideľovania (resp. neprideľovanie) práce zamestnancom hodnotil ako relevantný pre posúdenie charakteru takejto pohľadávky v konkurznom konaní.

17. V súvislosti s vysloveným právnym záverom, ako dôsledkom vyhodnoteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, najvyšší súd konštatuje, že tento spôsob interpretácie právnej normy nemožno podporiť. Tu poukazuje a prikláňa sa k právnym záverom vysloveným Najvyšším súdom SR v rozhodnutí vydanom dňa 27.10.2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 1Sžso/37/2014, z ktorého vyplýva, že pohľadávky na poistnom za obdobie po vyhlásení konkurzu vyplácané za zamestnancov, ktorým plynula výpovedná doba, je potrebné považovať za pohľadávky proti podstate, pričom je irelevantná

skutočnosť, či im bola prideľovaná práca.

18. V prejednávanej veci ide o preskúmanie rozhodnutia súdu prvej inštancie mimo rámec prieskumu v rámci správneho súdnictva, nejde teda o subsidiárny postup podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ale ide o osobitný procesný postup založený ustanovením § 32 ods. 13 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s ust. § 244 ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku. Predmetom prieskumu nie je formálne rozhodnutie orgánu verejnej správy, ale osobitný úkon správcu konkurznej podstaty, na ktorého zákonodarca preniesol právomoc popretia pohľadávky čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím prevodom alebo poradia zabezpečovacieho práva, s tým dôsledkom, že pokiaľ sa veriteľ popretej pohľadávky v stanovenej lehote nedomáha určenia popretej pohľadávky na súde, v konkurze sa na ňu neprihliada.

19. Odvolací súd poukazuje v súvislosti s potrebou vyhodnotenia popretej pohľadávky na ustanovenie § 47 ods. 4 ZKR, z ktorého vyplýva, že súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Z uvedeného vyplýva, že verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikajú zo zákona v čase po vyhlásení konkurzu a z titulu existencie procesnej prekážky obsiahnutej v tomto ustanovení, je možné už i len z tohto dôvodu považovať za pohľadávky proti podstate.

20. V súvislosti s výkladom aplikovaným prvoinštančným súdom ohľadom § 87 ods. 2 písm. i/ a k/ ZKR je potrebné zdôrazniť ako ochranu zamestnanca podľa pracovnoprávných predpisov, tak skutočnosť, že nemožno považovať za relevantné vyjadrenia správcu ohľadom náplne práce v súvislosti s prideľovaním alebo neprideľovaním práce zamestnancom, ktorým plynie výpovedná doba. Títo zamestnanci sú stále podľa pracovnoprávných predpisov považovaní za osoby v pracovnom pomere, plynutie výpovednej doby na ich postavenie ako zamestnancov nemá žiaden vplyv a z právneho hľadiska je tak irelevantné, či im bola, alebo mohla byť, prideľovaná akákoľvek práca podľa príslušnej pracovnej zmluvy, súvisiaca či nesúvisiaca s úkonmi spojenými s priebehom konkurzu.

21. Svoju úvahu súd prvej inštancie veľmi stručne odôvodnil tým, že sa stotožnil s názorom žalovaného správcu, ktorý v súvislosti s aplikáciou § 87 ods. 2 písm. i/ a k/ ZKR argumentoval tým, že v prípade uznania pohľadávky z poistného na zdravotné poistenie má byť vždy zohľadnená skutočnosť, či súvisí s prevádzkovaním podniku resp. so správou a speňažovaním majetku. Prvoinštančný súd len konštatoval, že „žalobkyňa nespochybnila argumentáciu žalovaného preukazujúcu, že v danom prípade sa nejednalo, ani nemohlo jednať o platenie poistného za obdobie, v ktorom títo pracovníci vykonávali činnosť súvisiacu s prevádzkovaním (v tomto čase dlhodobo nefungujúceho - neprevádzkovaného) podniku, resp. so správou alebo speňažovaním majetku, nakoľko k speňažovaniu majetku mohlo dôjsť až po prvej schôdzi veriteľov?. Len prevzatie argumentácie žalovaného bez toho, aby sa prvoinštančný súd vysporiadal s námietkami žalobcu, vedie odvolací súd k záveru, že takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné.

22. Už v žalobnom návrhu žalobca (Všeobecná zdravotná poisťovňa a. s.) definoval svoju pohľadávku ako pohľadávku proti podstate a rozporuje tvrdenie správcu, ktorý poukazuje na § 87 ods. 2 ZKR a povahu pohľadávky ako pohľadávky proti podstate, pričom túto podmieňuje potrebou vykonávania práce súvisiacej s prevádzkovaním podniku počas konkurzu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že mu nie je známe, či poistenci aj po vyhlásení konkurzu vykonávajú alebo nevykonávajú činnosti za účelom uvedeným správcom, pričom v období, za ktoré vznikla v konaní uplatnená pohľadávka (od 1.6.2013 do 31.7.2013) žalovaný zamestnával zamestnancov, ktorí boli poistencami žalobcu, a bol platiteľom poistného. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení v znení neskorších predpisov je platiteľ poistného povinný vypočítať, platiť a odvádzať preddavok na poistné na účet príslušnej zdravotnej poisťovne v každom kalendárnom mesiaci.

XX. Z obsahu spisu vyplýva, že spornou pohľadávkou je pohľadávka za neuhradené poistné na

zdravotné poistenie týkajúce sa zamestnancov žalovaného B. a B. C. G. za jún 2013 a A. C. za mesiac júl 2013 (do 30.7.2013 podľa obsahu dohody o ukončení pracovného pomeru doloženej v spise). Konkurz na úpadcu bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23K/1/2013 zo dňa 10.6.2013. Rozhodnutím konkurzného správcu o organizačnej zmene č. 1/2013 zo dňa 26.6.2013 (č. l. 16) sa stali títo traja zamestnanci nadbytočnými a bol s nimi rozviazaný pracovný pomer dohodou o skončení pracovného pomeru, pričom Ing. B. Q. a Ing. C. G. skončil pracovný pomer dňa 30.6.2013 a A. C. dňom 30.7.2013.

24. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. mája 2015 vyplýva, že po otvorení pojednávania súd oboznámil žalobu, ďalej neuznanie pohľadávky konkurzným správcom, vyjadrenie žalovaného z 2.12.2013, „doklady osvedčujúce, že v prípade zamestnancov, s ktorými bol skončený pracovný pomer z dôvodu, že títo nepôsobili po skončení konkurzu za účelom skončenia podniku“, vyjadrenie žalovaného zo dňa 4.2.2014, okolnosti v dôsledku ktorých došlo k zmene účastníka na strane žalobcu. Na tomto jedinom pojednávaní následne predniesol svoje vyjadrenie právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného a bol vynesенý rozsudok.

25. Odvolací súd konštatuje, že takéto vykonanie dokazovania a vedenie pojednávania, nie je v súlade s procesnými pravidlami upravujúcimi občianskoprávne konanie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie spôsobom priečiacim sa právnej úprave vykonávania dôkazov, kedy v zápisnici (na č. l. 100) konštatuje, že „oboznamuje doklady osvedčujúce, že v prípade zamestnancov, s ktorými bol skončený pracovný pomer z dôvodu, že títo nepôsobili po skončení konkurzu za účelom skončenia podniku“ bez toho, aby uviedol, z akých dôkazov má táto skutočnosť vyplývať (čím mu bolo toto konštatovanie skutkového stavu osvedčené), pričom z obsahu spisu žiadna takáto skutočnosť nevyplyva, vždy ide len o tvrdenia žalovaného, správcu konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie tak vo veci nevykonával dokazovanie procesne prípustným spôsobom.

26. Odvolací súd upozorňuje aj na to, že súd prvej inštancie uznesením dokazovanie neukončil, nepostupoval ani podľa ustanovenia ukládajúceho mu povinnosť predniesť príslušné procesné poučenie o dôsledkoch ukončenia dokazovania (§ 118 ods. 4 v spojení s § 120 ods. 4 OSP; aktuálne § 182 v spojení s § 154 CSP).

27. Všetky tieto okolnosti majú vplyv na úvahu a záver o tom, že vec nebola súdom prvej inštancie prejednaná v súlade s procesnými pravidlami, a to na úkor odvolateľa. Tieto skutočnosti sa zjavne odrazili aj v rozhodnutí samotnom a jeho odôvodnení, kedy toto obsahuje len odkaz na zákonné ustanovenia, pričom samotné odôvodnenie zamietajúceho rozsudku je obsiahnuté v jednom odseku, ktorý je prevzatý z vyjadrení žalovaného, a s ktorým sa súd prvej inštancie stotožnil bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu vznesenými v konaní, čo činí rozsudok prvoinštančného súdu nepreskúmateľným a arbitrárnym.

28. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nedáva odpovede na podstatné otázky, ktoré sú významné pre rozhodnutie vo veci a je postavené na záveroch, ktoré nevyplyvajú z vykonaného dokazovania, ani z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ svoje závery súd prvej inštancie riadne nezdôvodnil preskúmateľnou úvahou, ani právnym posúdením s oporou v príslušných hmotnoprávných predpisoch, je potrebné jeho rozhodnutie zrušiť.

29. Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci predčasne, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu v súvislosti s povahou nárokov vznesených žalobcom, bez riadneho osvedčenia naliehavého právneho záujmu, ktorý je v tomto druhu konaní potrebné prioritne preukazovať žalobcom.

30. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Keďže odvolací súd rozhodnutie vo veci samej zrušil, zrušil aj uznesenie o náhrade trov konania, ktoré je od tohto rozhodnutia závislé a bolo taktiež napadnuté odvolaním žalobcu. Súd prvej

inštancie bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí, tak k hmotnoprávnym otázkam, ako aj v rovine procesnoprávnej, a svoje nové rozhodnutie riadne odôvodní.

31. Súd prvej inštancie vzhľadom na potrebu aplikácie nového procesného predpisu Civilného sporového poriadku bude postupovať v dokazovaní podľa § 470 ods. 1 CSP podľa návrhov strán sporu na vykonanie dokazovania k preukázaniu svojich tvrdení, ktoré doteraz v konaní predniesli a neboli vykonané a ktoré pre rozhodnutie vo veci budú významné. Keďže konanie bolo začaté ešte podľa Občianskeho súdneho poriadku, súd prvej inštancie je povinný dodržať zákonnú podmienku formulovanú v § 470 ods. 2 veta druhá CSP (neuplatniť ustanovenia CSP o popretí skutkových tvrdení strany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany sporu).

32. O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 CSP).

33. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné podať dovolanie (ust. § 419 CSP a contrario).